

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1080/2024
25.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Печек, адвокат из ..., против тужене Фабрике уља „Банат“ д.о.о. Нова Црња, чији је пуномоћник Леона Димитров, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2971/23 од 28.12.2023. године, у седници одржаној 25.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2971/23 од 28.12.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2971/23 од 28.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П1 107/22 од 28.09.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужилци исплати 47,830,62 динара по основу мање исплаћене отпремнине приликом престанка радног односа са затезном каматом од 11.01.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је део тужбеног захтева преко досуђеног до захтеваног износа од 474.258,62 динара са захтеваном каматом. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2971/23 од 28.12.2023. године, ставом првим изреке, жалба тужене је делимично усвојена па је преиначено решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Кикинди П1 107/22 од 28.09.2023. године, тако што је тужена обавезана да тужилци по овом основу накнади 29.226,00 динара са затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, у преосталом делу жалба тужилце и жалба тужене у целости је одбијена и наведена пресуда у преосталом делу потврђена. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против решења другостепеног суда садржаног у пресуди у делу којим је одлучено о трошковима поступка, тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права а на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењује одредба овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, применом процесног закона, а неправилна примена процесног закона представља битну повреду одредаба парничног поступка која није разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужене на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 28. Закона о парничном поступку прописано је да ако за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Имајући у виду да тужена ревизијом побија одлуку о трошковима поступка која не представља решење против кога се ревизија може да изјави, у смислу одредбе члана 420. Закона о парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке, која се односи на споредно тражење, није дозвољена.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић